

РЕШЕНИЕ

№ 5329

гр. София, 31.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10
състав,** в открито заседание на 15.05.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Велина Димитрова, като разгледа дело номер **1766** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. чл. 233 от Закона за Министерството на вътрешните работи.

Образувано е по жалба от Л. А. В. срещу заповед № з-41/31.01.2013 г. на началника на 2 РУ „Полиция” в Столичната дирекция на вътрешните работи, с която на Л. А. В. – младши оперативен дежурен в група „Оперативна дежурна част” към 02 РУ „Полиция” е наложено дисциплинарно наказание „писмено предупреждение за срок от три месеца”.

В жалбата се поддържа, че заповедта е издадена в противоречие с материалноправни разпоредби и при нарушаване на административно производствените правила при издаването ѝ - отменителни основания по чл. 146, т. 2 и т. 3 от АПК. Искане за отмяната на заповедта.

Ответникът – началника на 2 РУ „Полиция” в Столичната дирекция на вътрешните работи изразява становище за законосъобразност на оспорваната заповед и за отхвърляне на жалбата като неоснователна.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото, и направи проверка на основание чл. 168, ал. 1 от АПК на законосъобразността на оспорената административна заповед и на посочените в жалбата основания по чл. 146, т. 2 и т. 3 от АПК, приема за установени следните обстоятелства по делото:

Със заповед № з-41/31.01.2013 г. на началника на 2 РУ „Полиция” в Столичната дирекция на вътрешните работи на Л. А. В. – младши оперативен дежурен в група „Оперативна дежурна част” към 02 РУ „Полиция” е наложено дисциплинарно

наказание „писмено предупреждение за срок от три месеца“. Административният орган е приел, че на 27.09.2012 г. пътувайки с автомобил в посока [населено място] С. С. (обявен за национално издирване за връчване на призовка в качеството му на свидетел по преписка № 74/2012 г.) е спрял за проверка от караулен пост на пресечката на Д. шосе и Околовръстно шосе, лицето е било отведено в сградата на 7 РУ „Полиция“ в Столичната дирекция на вътрешните работи и държано с белезници повече от 50 минути. Вследствие на това С. е подал сигнал за незаконно задържане и неправомерна употреба на помощни средства – белезници от страна на полицейски служители в Столичната дирекция на вътрешните работи. Във връзка с подадения сигнал била извършена проверка от комисия в Столичната дирекция на вътрешните работи, която установила, че на същата дата като младши оперативен дежурен в сградата на 7 РУ „Полиция“ в Столичната дирекция на вътрешните работи е назначена главен полицай Л. А. В.. Посочва се, че в писмените си сведения служителката не е могла да даде информация къде точно се е намирало задържаното лице, след като е било доведено в сградата на управлението, което е определено като нарушение от страна на служителката на чл. 11, ал. 6, т. 1 от Инструкция Из-1711 от 15.09.2009 г. за оборудването на помещенията за настаняване на задържани лица в структурите на Министерството на вътрешните работи и реда в тях. Нарушението е определено като небрежност в служебната дейност по чл. 224, ал. 2, т. 1 от Закона за Министерството на вътрешните работи като за същото на основание чл. 226, ал. 1, т. 2 от Закона за Министерството на вътрешните работи, вр. чл. 226, ал. 1, т. 3 от ППЗМВР е наложено дисциплинарно наказание писмено предупреждение. Като доказателство по спора е приета справката по извършена проверка по подадения сигнал Ж-259/2012 г. от В. С. С.. В посочената справка се описват обстоятелствата около задържането на лицето В. С. С. на 27.09.2012 г. от автоконтрольори, поставянето на същия на белезници с цел обезпечаване на сигурността на екипа, както и отвеждането му в 7 РУ „Полиция“ (по разпореждане на служителя от ОДЦ-25 К. В. В.). В справката се установява, че лицето е било откарано в 7 РУ „Полиция“ от главен полицай К. и младши автоконтрольор Б. П.. Установява се, че на посочената дата 27.09.2012 г. назначени като постови и пазач на 1 пост при 7 РУ „Полиция“ в Столичната дирекция на вътрешните работи за времето от 08.30 ч. до 17.30 ч. били П. К. Д. и К. С. Г.. Пристигайки в сградата на 7 РУ „Полиция“ главен полицай Т. К. и младши автоконтрольор Б. П. се представили на полицейски служител на 1 пост старши полицай П. К. Д. и докладвали, че водят лице, обявено за общодържавно издирване. Установява се, че главен полицай К. докладвал по телефона на оперативния дежурен на управлението инспектор Н. Л., след което главен полицай К. се качил в помещението на ОДЧ за изясняване на случая, а полицай П. и задържаното лице останали в помещение до пост 1. В ОДЧ като оперативни дежурни за посочения период са изпълнявали служебните си задължения инспектор Н. Л. и младши оперативен дежурен Л. А. В.. Н. Л. извършил справка в информационните масиви на МВР за В. С. С. и установил, че същият е обявен за общодържавно издирване от следовател А., свързал се по телефона със следовател А., като същият му обяснил, че не успял да сваля лицето от издирване и същият не му е необходим вече по следственото дело. Инспектор Л. разпоредил на полицаите от ОПП-СДВР да освободят лицето, предвид отпадането на основанието за задържането му. В хода на проверката е било снето обяснение и от полицай Д. – постови на 1 пост в 7 РУ „Полиция“, като същият е заявил, че не си спомня нищо по случая със задържаното

лице. Били са поискани и писмени сведения и от инспектор Л. и помощник оперативен дежурен Л. В., като същите не са могли да дадат информация къде точно се е намирало задържаното лице след като е доведено в сградата на 7 РУ „Полиция”. Посоченото е определено като нарушение от страна на помощник оперативен дежурен Л. В. на чл. 11, ал. 6, т. 1 от Инструкция Из-1711 от 15.09.2009 г. за оборудването на помещенията за настаняване на задържани лица в структурите на Министерството на вътрешните работи и реда в тях, за което на същата е било наложено и дисциплинарно наказание. В даденото сведение държавният служител посочва, че за обстоятелството, че задържаното лице е в сградата на 7 РУ „Полиция” е била уведомена от дежурния служител на пост 1, който осигурявал пропускателния режим. В съответствие с чл. 229, ал. 1 от Закона за Министерството на вътрешните работи е изслушан държавният служител. След анализ на представените писмени обяснения и изготвената справка е прието за установено извършеното нарушение на служебните задължения от страна на Л. А. В. и е наложено дисциплинарното наказание.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: В съответствие с чл. 152, ал. 1 от АПК жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, подадена е от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима.

По същество, същата е основателна.

Предмет на съдебен контрол за законосъобразност в производството пред настоящата инстанция е заповед № № з-41/31.01.2013 г. на началника на 2 РУ „Полиция” в Столичната дирекция на вътрешните работи, с която на Л. А. В. – младши оперативен дежурен в група „Оперативна дежурна част” към 02 РУ „Полиция” е наложено дисциплинарно наказание „писмено предупреждение за срок от три месеца”. Като мотиви за налагане на дисциплинарното наказание е посочено обстоятелството, че в писмените си сведения служителката не е могла да даде информация къде точно се е намирало задържаното лице, след като е било доведено в сградата на управлението, което е определено като нарушение от страна на служителката на чл. 11, ал. 6, т. 1 от Инструкция Из-1711 от 15.09.2009 г. за оборудването на помещенията за настаняване на задържани лица в структурите на Министерството на вътрешните работи и реда в тях. Нарушението е определено като небрежност в служебната дейност по чл. 224, ал. 2, т. 1 от Закона за Министерството на вътрешните работи като за същото на основание чл. 226, ал. 1, т. 2 от Закона за Министерството на вътрешните работи, вр. чл. 226, ал. 1, т. 3 от ППЗМВР е наложено дисциплинарно наказание писмено предупреждение.

Заповедта е мотивирана и със съдържанието на справка по извършена проверка по подадения сигнал Ж-259/2012 г. от В. С. С.. В посочената справка се описват обстоятелствата около задържането на лицето В. С. С. на 27.09.2012 г. от автоконтрольори, поставянето на същия на белезници с цел обезпечаване на сигурността на екипа, както и отвеждането му в 7 РУ „Полиция” (по разпореждане на служителя от ОДЦ-25 К. В. В.). В справката се установява, че лицето е било откарано в 7 РУ „Полиция” от главен полицай К. и младши автоконтрольор Б. П.. Установява се, че на посочената дата 27.09.2012 г. назначени като постови и пазач на 1 пост при 7 РУ „Полиция” в Столичната дирекция на вътрешните работи за времето от 08.30 ч. до 17.30 ч. били П. К. Д. и К. С. Г.. Пристигайки в сградата на 7 РУ „Полиция” главен полицай Т. К. и младши автоконтрольор Б. П. се представили на полицейски служител на 1 пост старши полицай П. К. Д. и докладвали, че водят лице, обявено за

общодържавно издирване. Установява се, че главен полицай К. докладвал по телефона на оперативния дежурен на управлението инспектор Н. Л., след което главен полицай К. се качил в помещението на ОДЧ за изясняване на случая, а полицай П. и задържаното лице останали в помещение до пост 1. В ОДЧ като оперативни дежурни за посочения период са изпълнявали служебните си задължения инспектор Н. Л. и младши оперативен дежурен Л. В.. Н. Л. извършил справка в информационните масиви на МВР за В. С. и установил, че същият е обявен за общодържавно издирване от следовател А., свързал се по телефона със следовател А., като същият му обяснил, че не успял да сваля лицето от издирване и същият не му е необходим вече по следственото дело. Инспектор Л. разпоредил на полицаите от ОПП-СДВР да освободят лицето, предвид отпадането на основанията за задържането му. В хода на проверката е било снето обяснение и от полицай Д. – постови на 1 пост в 7 РУ „Полиция”, като същият е заявил, че не си спомня нищо по случая със задържаното лице. Били са поискани писмени сведения и от инспектор Л. и помощник оперативен дежурен Л. В., като същите не са могли да дадат информация къде точно се е намирало задържаното лице след като е доведено в сградата на 7 РУ „Полиция”.

От събраните по делото доказателства не се установява по несъмнен начин твърдяното за извършено нарушение на служебните задължения от страна на Л. А. В. и по-конкретно не се установи извършването на нарушение по чл. чл. 11, ал. 6, т. 1 от Инструкция Из-1711 от 15.09.2009 г. за оборудването на помещенията за настаняване на задържани лица в структурите на Министерството на вътрешните работи и реда в тях. Член 11, ал. 6, т. 1 от Инструкция № Из-1711 от 15.09.2009 г. за оборудването на помещенията за настаняване на задържани лица в структурите на Министерството на вътрешните работи и реда в тях регламентира случаите, в които не се издава заповед за задържане, като съгласно чл. 11, ал. 6, т. 1 от инструкцията лица, за които е постановено принудително довеждане (това са лицата, по отношение на които не се издава заповед за задържане), се записват в книгата за пропускателния режим, като се отбелязват номерът и датата на постановлението, с което е разпоредено принудителното довеждане, органът, който го е постановил, кой служител ще работи с лицето, както и точният час на влизане и напускане от страна на лицето на структурата на МВР; същите се настаняват в помещения, различни от помещенията за задържане, и им се осигурява непрекъснат контрол и наблюдение.

От мотивите на обжалваната заповед се установява, че дисциплинарното наказание на държавния служител не е наложено поради обстоятелството, че същата не е осъществила действията по записване на задържаното в лице в книгата за пропускателния режим, нито пък поради обстоятелството, че лицето е била настанено в помещение за задържане (доколкото задължението е да се настани в помещение, различно от помещението за задържане), нито пък поради обстоятелството, че на лицето не е бил осигурен непрекъснат контрол и наблюдение. Нарушението, така както е описано в обжалваната заповед съобразно дисциплинарно наказващия орган се състои в обстоятелството, че държавният служител Л. А. В. не е могла да даде информация къде точно се е намирало задържаното лице, което нарушение е определено като такова по чл. 11, ал. 6, т. 1 от Инструкция Из-1711 от 15.09.2009 г. за оборудването на помещенията за настаняване на задържани лица в структурите на Министерството на вътрешните работи и реда в тях в частта й, че задържаните лица, за които е постановено принудително довеждане се настаняват в помещения, различни от помещенията за задържане. Така определеното нарушение от

дисциплинарно наказващия орган не съответства на описанието, така както същото е направено от административния орган и на установената по делото фактическа обстановка. Всъщност, ако се твърди за извършено нарушение от страна на жалбоподателя и ако за същото са били събрани относимите за това доказателства, то би следвало да се определи като изразяващо се в това, че на принудително доведеното лице не е бил осигурен непрекъснат контрол и наблюдение, а не за това, че принудителното доведеното лице е било настанено в помещение, което е било помещение за задържане (описаното нарушение от страна на държавния служител е, че задържаните лица, за които е постановено принудително довеждане се настаняват в помещения, различни от помещенията за задържане), което обуславя извода, че констатираното нарушение от страна на административния орган се е състояло в това, че лицето е било задържано в помещение за задържане. Всъщност от събраните по делото доказателства изобщо не се установява къде се е намирало принудително доведеното лице, от събраните по делото доказателства по никакъв начин не се установява, че същото е било задържано в помещение за задържане. Предвид това обстоятелство не може и да се обоснове извода, че жалбоподателят в производството пред настоящата инстанция е извършила нарушение на чл. 11, ал. 6, т. 1 от Инструкция Из-1711 от 15.09.2009 г. за оборудването на помещенията за настаняване на задържани лица в структурите на Министерството на вътрешните работи и реда в тях, а именно нарушила е нормата в частта ѝ „задържаните лица, за които е постановено принудително довеждане се настаняват в помещения, различни от помещенията за задържане (по този начин всъщност административният орган определя, че нарушението се изразява в това, че принудително доведеното лице е било задържано в помещение за задържане, а не в помещение, различно от това).

Действително, както се посочи и по-горе в мотивите на решението, тази инстанция приема, че в съответствие със събраните по делото доказателства нарушението може да се определи като такова, изразяващо се в това, че държавният служител не е упражнил контрол и наблюдение върху принудително доведеното лице (ако разбира се държавният служител има подобно задължение съобразно длъжностната си характеристика), но действията на жалбоподателя не са определени като нарушение на чл. 11, ал. 6, т. 1 от Инструкция Из-1711 от 15.09.2009 г. за оборудването на помещенията за настаняване на задържани лица в структурите на Министерството на вътрешните работи и реда в тях в тази ѝ част. В съответствие с изложеното следва несъмнения извод, че жалбоподателят не е извършил нарушението така, както същото е посочено от дисциплинарно наказващия орган. При тези си изводи настоящата инстанция съобразява и задълженията на заеманата от жалбоподателя длъжност, така, както същите са определени в типовата длъжностна характеристика на длъжността младши оперативен дежурен в група ОДЧ при ОДМВР в група ОДЧ при СДВР. Съгласно т. 6 от длъжностната характеристика лицето, заемащо посочената длъжност изпълнява разпорежданията на оперативния дежурен, а съгласно т. 7 изпълнява задълженията на оперативния дежурен, когато той отсъства, както и други задачи, възложени му от директора (началника) на ОДМВР (РУП). От събраните по делото доказателства не се установява, при работата си на

посочената дата Л. А. В. да е получавала разпореждане от оперативния дежурен във връзка с предприемането на каквито и да било действия по отношение на принудително доведеното лице В. С. С.. От събраните по делото доказателства не се установява също така по това време, на посочената дата оперативният дежурен да е отсъствал, за да се предполага изпълняване на неговите задължения при условията на т. 7 от длъжностната характеристика. В тази връзка и предвид задълженията на държавния служител, установени в длъжностната му характеристика е неоснователно изявлението, направено от процесуалния представител на ответника в съдебно заседание, че не е било необходимо служителят да е получил разпореждане от оперативния дежурен. Неоснователно е също така изявлението, направено от процесуалния представител на ответника, че задължение за държавния служител Л. А. В. е да проверява дали принудително доведеното лице В. С. С. е било вписано в книгата или не и ако не е било вписано защо не се е осъществило това обстоятелство.

Предвид изложеното твърдяното за извършено нарушение не може да се определи като такова, което представлява неизпълнение на служебните задължения на жалбоподателя по чл. 224, ал. 2, т. 2 от Закона за Министерството на вътрешните работи и не може да бъде определено като небрежност в служебната дейност по чл. 226, ал. 1, т. 3 от ППЗМВР.

В съответствие с изложеното, от събраните по делото доказателства не се установи извършеното от Л. А. В. нарушение по чл. 11, ал. 6, т. 1 от Инstrukция Из-1711 от 15.09.2009 г. за оборудването на помещенията за настаняване на задържани лица в структурите на Министерството на вътрешните работи и реда в тях, поради което и обжалваната заповед следва да бъде отменена като незаконосъобразна.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи, съдът и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед № з-41/31.01.2013 г. на началника на 2 РУ „Полиция” в Столичната дирекция на вътрешните работи, с която на Л. А. В. – младши оперативен дежурен в група „Оперативна дежурна част” към 02 РУ „Полиция” е наложено дисциплинарно наказание „писмено предупреждение за срок от три месеца”, като незаконосъобразна.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:

